

PROBOHA, KOLIK JICH UŽ BYLO?

*Odpověděla jste si někdy na otázku, kde přesně leží HRANICE mezi objevováním a promiskuitou?
Na cestu za hledáním OPTIMÁLNÍHO
skóre milenců se vydala Anna Hubínková.*

Iveta se živí vlastním tělem. Za peníze plní mužům jejich nejtajnější sny a přání. Orální sex, anální sex, sado-maso, voyerismus. Všechno se dá ve světě peněz proměnit ve skutečnost. Za „směnu“ stihne i dvánáct zákazníků. Tolik mužů některá z nás nevyzkouší ani za celý život. Alespoň to tvrdí statistické údaje. Průzkum sexuologů Petra Weisse a Jaroslava Zvěřiny *Sexuální chování v ČR* totiž uvádí, že ženy mají za život pět a půl chlapa. Je to málo, nebo moc? A má to vůbec nějakou výpovědní hodnotu?

Když se zamyslím nad počtem svých sexuálních partnerů (cifru si s dovolením nechám pro sebe), nečeká mě nic dramatického. Sexuální olympiády jsem se účastnila tak někdy od osmnácti do třidvaceti. Byl to celkem fičák. A pak to ze dne na den přestalo. Začala jsem pěstovat to, čemu se říká dlouhodobé vztahy. Lukáš, Dušan, Martin, Petr... Do deníčku najednou žádná nová jména nepřibývala a moje statistika začala stagnovat. Prostě láska. Nemáte potřebu spát s kým-koli jiným, dýcháte jenom pro něj. Rázem zapomenete, že jste kdy byla s někým jiným. Tedy... Po pár měsících chození jsem byla nucena vzpomenout si. „S kolika klukama jsi vlastně spala?“ zeptal se mě Petr, když jsme jeli na večeri. Dělal jsem, že poslouchám zprávy v rádiu, a dál se držela volantu. „Haló, mluvím na tebe,“ vynucoval si pozornost. „Říkal jsi něco?“ opáčila jsem jen a doufala, že se začneme bavit třeba o počasí.

Odpověď na tuhle otázku se občas může rovnat rozsudku smrti. Nejsem si jistá, jestli by civilizovaní lidé měli tuto otázku vůbec někdy v životě klást. Upřímně, s kolika muži jsem spala, ví jedna jediná kamarádka. V pomatení smyslů jsme si kdysi tenhle absurdní údaj prozradily... Od té doby se o tom nebavíme. Prostě děláme, že jsme TO číslo nikdy neslyšely. Když se však Petr zeptal, musela jsem odpovědět.

„A s kolika jsi spal ty?“ vyhrkla jsem ze sebe v sebeobraně. „Asi s patnácti,“ řekl mi Petr zcela automaticky. Mně se jako nejlepší odpověď zdálo odvětit, že to mám *zhruba* stejně. Nebyla jsem si jistá: co když řeknu méně, a bude mě považovat za nezkušenou? Nebo nedejbože řeknu víc, a bude ze mě rajda? Nevěděla jsem, jak se s touthle rovnici poprat. Tak jsem okolo toho udělala trochu poprask. Povolala jsem do služby všechny, kteří k tomu mají co říct. A hledali jsme výsledek.

Moji kamarádce Kláře bylo před týdnem jedenatřicet. Vysokoškolsky vzdělaná, pohledná. Vlastně velmi pohledná. Svého muže potkala v sedmnácti. A pak už ji zůstal. Nevím, jestli to chápete, ale je to *jediný* muž, se kterým kdy spala. Chápete? Jediný! „Měla jsem to štěstí, že jsem měla pouze jednoho jediného sexuálního partnera. Pokud jich třeba moje spolužačka z vysoké měla padesát, nesoudím ji. S tím bych byla hodně opatrná. Každý to má postavené jinak. Je to otázka hodnot, výchovy. Na mě se jako na věřící katoličku celá Praha kouká jako na podivína, ale zvykla jsem si,“ říká Klára.

Nejen podle katolických zvyklostí, ale i podle zákonů muslimského světa by byla Klára za hvězdu. Má jednoho muže, rozvíjí s ním pod

Boží ochranou vztah, vychovávají děti. Podle feministky Kateřiny Jonášové je celkem jedno, jestli vaše „cesta“ vedla přes jedinou křížovátku, nebo přes padesát. „Kdybych byla mužem, chtěla bych žít s ženou, která ví, proč chce být právě se mnou, zná sebe sama a nebere mě jako přestupní stanici. Počet křížovatek je vedlejší. Fungující partnerství je komplikované menu složené z více aspektů než jen ze sexu,“ vysvětluje.

Chápu, absolutně. Pokud jsem doteď měla třeba tisíc sexuálních partnerů a potkala toho pravého, historie se začíná psát znova. Navíc nikdo neví, jestli ženy, které neměly vysoký počet sexuálních partnerů, jsou šťastnější nebo mají

*Odpověď na otázku, S KOLIKA muži žena spala,
se občas může rovnat ROZSUDKU SMRTI*

bohatší život. To je otázka, na kterou si musí odpovědět každý sám.

Podle sexuální koučky Julie Gaii Poupětové vysoká cifra značí jen postoj k sexu. „Kdybyste měla třeba sto partnerů a nebyla pornoherčka, vlastně bych si úplně nejvíc ze všeho myslela, že moc nemasturbujete nebo že se za to stydíte a že se ve věci sexuálního vzrušení spoléháte pouze na partnera. A když poté vzrušení, které nový partner generuje, odejde, hledáte dalšího, namísto abyste se pokoušela rozvíjet svoje vlastní cesty ke vzrušení a svou sexuální svobodu, nezávislost a vlastně i emancipovanost. A možná bych si v krajním případě myslela, že jste náhodou zavítala na gangbang party a zalíbilo se vám tam,“ poznamenává koučka.

Když jsem onu otázku pokládala svým kamarádkám, mnoho z nich ji považovalo za nesmyslnou. Shodly se na tom, že svoji cifru nikomu neprozradí, a už vůbec nechtějí slyšet skóre druhé strany.

S tím souhlasí i psycholog Petr Šmolka: „Moudrý muž (a jsou prý i tací) se raději neptá a spokojí se s tvrzením, že s nikým dřív to nebylo tak úžasné. Ani v akutním záchvatu milostné roztokanosti bychom však neměli podléhat pokušení a nalévat si navzájem čistého vína. ►

Často po něm bolívá hlava a žárlivost na ty, co byli před námi, je potvůrka dosti zrádná. Ženské organizace by dokonce mohly určit nějakou cifru, trochu odstupňovanou dle věku, kterou by každá žena povinně uváděla. Kdyby totiž všechny odpovídaly na naše přitroublé dotazy stejně, pak bychom se snad časem přestali ptát. Už vůbec bych se neopovažoval radit ženám, co je málo a co je moc. Děsí mne představa těch schvácených nešťastnic, které by zjistily, že ještě nemají splněno,“ dodává.

„Kdybych ji MILOVAL, nevadilo by mi, ani kdyby přede mnou měla třeba PĚT SET chlapů.“

Pozorně poslouchám psychologa a nutně toužím slyšet nějaký konkrétní údaj. Za už zmiňovanou Ivetou jsem zašla do Showparku, kde pracuje. „Když jsem se vdávala, myslela jsem, že budu mít jednoho muže na celý život. Teď vím, že jich za jeden den stihnu jako někdo za několik životů. Když si odmyslím svoji práci, přijde mi normální mít tak do patnácti mužů, to už je maximum. Aspoň podle většinové společnosti. Kdybych dál žila svůj normální život, určitě bych se okolo takových čísel motala,“ vysvětlila mi.

Trochu mi spadla brada úžasem. Prostitutky jsou v realu možná mnohem mravnější než většina našich kolegyně a kamarádek.

Když jsem se zeptala svých klučích kamarádů, brada mi spadla podobně. Pavel prohlásil, že by nikdy nechodil s holkou, která spala s více než dvěma kluky. Zdá se vám to moc přitažené za vlasy, příliš mravokárné? Možná je jen romantický princ z pohádky a sní o tom, že zabije draka a princezna bude jen jeho. Celá její čest, láska i tělo budou patřit jen jemu, vyvolenému.

Štěpán se na rozdíl od Pavla dívá na věc trochu jinak. Možná i proto, že je přesně o dvacet let starší než on. Má víc zkušeností a romantické představy o věrnosti ho opustily už na letní chmelové brigádě na fakultě, kdy si s klukama mezi sebou zcela nezávazně několikrát

prohodili všechny holky z ročníku. Snad právě proto byl ve svém hodnocení velmi velkorysý: „Kdybych ji miloval, nevadilo by mi, ani kdyby přede mnou měla třeba pět set chlapů.“ Nevím, který z mých kamarádů je větší romantik.

Libuše Konopová je propagátorkou ženského porna. Točí erotické filmy pro ženy tak, aby se jim líbily a vzrušovaly je. V otázce sexu neexistuje téma, o kterém by nedokázala mluvit. Na počty partnerů má dokonce vlastní statistiky. „Vím, že čísla, která se mi podařilo zjistit, budou odlišná od většiny statistik. Ženě je obvykle přiznáváno jednomístné číslo, nejlépe do šesti sexuálních partnerů za celý život. Snad až na Francii, tam se toto číslo přehouplo přes deset.“ Podle jejích zkušeností je to ale jinak. „Znám hodně mladých žen do třiceti, které už v tomto věku měly více než dvacet sexuálních partnerů. Temperamentní ženy nad čtyřicet pět let přiznávají i od třiceti partnerů výše. A to jak u nás, tak i v sousedním Německu.“ A mimochodem, na všudypřítomnou otázku má perfektní odpověď. „Jedna známá německá spisovatelka, autorka knih se sexuální a erotickou tematikou, kdysi prozradila, že počet mužů, s nimiž měla sex, je ‚ještě dvoumístné‘ číslo. Tato šalamounská odpověď se mi líbí. Hlavně proto, že provokuje moralisty, zároveň ale nic konkrétního neudává,“ směje se Libuše.

Sexuoložka Laura Janáčková mě však celkem uklidnila. Podle ní vysoký počet partnerů nemusí hned značit promiskuitu, ale je pouze důsledkem

toho, že žena zatím nenašla vhodného životního partnera. Stala se tedy opakovaně chyba v jejím partnerském výběru. Na rozdíl od mužů totiž netoužíme po větší sexuální variabilitě partnerů a často ani nejsme schopné odosobněných sexuálních kontaktů. „Žena prostě hledá, a v případě, že najde ‚toho pravého‘, je jí věrnost bližší než mužům,“ objasňuje. Za vysoké číslo by se žena měla stydět, jen pokud za sex bere peníze. Pokud tedy vaše cesta vedla přes hodně křížovatek a náměstí, věřte, že to mělo svůj důvod a že jste tudy došla právě tam, kde se nyní nalézáte nebo kde o pár ulic dál spočinete. A to za to stojí, ne? □